

mijmering / kevin

Ik sjeesde op mijn fiets door mijn straatje. Bijna bij mijn huis trapte ik vol op de rem. Een jonge knul was bezig de gemetselde muren van de garageboxen te reinigen met een professionele hogedrukspuit. Ik stapte van mijn fiets en hoorde mezelf vragen: wil je mijn terras ook even doen? Hij was niet verbaasd. Hoe groot is uw terras? Zes bij drie. Okay, waar moet ik zijn? Ik wees naar het huis op de hoek.

Ik was blij. Een terras schoonspuiten is voor sommige mensen een kleinigheid, voor mij is het een hels karwei. In dat gedoe met schoonmaakazijn had ik gezien de staat van mijn al jaren onmodieuze grindtegels weinig vertrouwen. Een hogedrukspuit heb ik niet en als ik er al een zou kunnen lenen was die tien tegen één niet krachtig genoeg om alle onuitgenodigde mossenfamilies te verwijderen. Ik ben niet te flauw om een ambtenaar van de straat te trekken als ik iets nodig heb wat hij kan bieden, maar meestal vang ik bot. 'Daar kenne we nie aan beginnen', is het antwoord, want 'als iedereen da gaat vragen ...' En jawel, daar kwam Kevin. Wat wil je er voor hebben, vroeg ik. Niks, zei Kevin, je moet soms eens iets voor een ander doen. Ik wilde hem toch twintig euro geven, maar daar wou hij niets van weten. Heb je kleinkinderen? Ik zei ja, me realiserend dat hij me dus met een oma associeerde, wat nog steeds confronterend is. Koop maar iets leuk voor de kinderen.

Kevin, van boven tot onder vol tattoos, ging als een razende aan het werk. Het ongewenste groen verdween als sneeuw voor de zon. Hij nam onderweg mijn houten tuin-set en mijn tuinhek mee en spoot de ramen voor en achter schoon. Ik heb veel meegemaakt, zei Kevin van tweeëndertig. En: mensen kijken alleen naar mijn tattoos en dan zie ik ze denken 'laat maar'.

Ach, die lieve Kevin. Het was een schat, nog afgezien van mijn stoepje. Het enige wat ik hem mocht geven was een zoen. En die kreeg ie.